

כא :

עין משפט
גר מצות

ד א ב ג טושי"ע א"ח סי'
תתל סטיו"י:

ה'ישן תחת המטה פרק שני סוכה

מסורת הש"ס

(א) [יחא י: ב] [לעיל ז: א]
 (ג) [לעיל יח: ד] [לעיל
 ז: א] (ה) רש"ל מ"ג (ו) ע"ו
 יט: ע"ש (ז) [ס"א חילין
 של] (ח) [נע"ו יט: א]חא
 תלמוד וע"י נפרש"י דהאס
 דהכא, (ט) [ורש"ס מ"פ
 ע"א ע"ש, י] כס"א:
 נב שררה.

תורה אור השלם

1. עור וכשור תלבישי
ובעצמות
תסככני: איוב יא
2. וזהו כעץ שחול על
פלי מים אשר פרו יתן
כעתו ועליו לא יבול
וכל אשר יעשה יצליח:
תהלים א 2

הגהות הב"ח

- (6) יִשְׂרָאֵל דִּיבּ וְהָא דִּי
שְׁמַעוּן וְיִבְרָא קִנְעָא בְּעִיָּא
דְּנָכְרִי דִּי; (7) תּוֹבֵי דִּיבּ
שִׁלְחִין לֵב קִנְעָא
שְׁמִיטִלְטִלַת וְיִבְרָא דִּירָא
קִנְעָא בְּעִיָּא כִּי מִיִּסְכָּ:

מוסף רש"י

שאפילו שיחת תלמיד
חכמים צריכה לימוד.
כדי להתלמד לדבר כלשונם
הוא כלשון נקיה ועושר
ומרמז (ע"י י"ט). שנאמר
יעלהו לא יבול. ועלהו
הי דבר קל שגאלין. וכתיב
לא יבול כלומר לא ילך
לאיבוד (שם).

בבקר ההסוס. כלומר בספק קבר: **ד"ש כמה אנדרוסיס**. מן ההסוסים
הנקרע: **נוסנין ימיני**. אלמא אהל ערפי לאו אהל הוא: **סויל**
ונגוסה עשויה. לישן על גבה ולא תחמיה למיך אין לה שם אהל:
על הרעוסי. שמכניסין ראשיהן תחת הכרסם: **לכני נקט גבי מטא**
מעליס וסנדליס דאמרי בנגב בחרת
דף (נח). אחרו מטא של תלמידי
חכמים כל שאין תחמיה אלא מעליס
צילת הבית צימות החמה וסנדליס
צימות הגשמים שנתנס על כרסו
כא לשבץ ולשון חולץ מעליי וטומא
תחת מטתו אכל לתת תחמיה דברים
אחרים גמרי הוא לו שמרגיל בני
הבית לשס"ט: **על בני מעין**. גג
שדרס"ט שלכן מעין עליהן: **ספסוכני**.
אלמא ספר דרי ליה: **אויכניס אימא**.

ל' יהודה מטה אהל היא אהל קבע
טעמה דשרי משום דסוכה אהל קבע
הוא: ולא אחי עראי ומבטל קבע.
להקיר על הסוכה מכאן: והא"ר
שמעון דאמר נמי סוכה קבע (ה').
דכ"י ארבע' דפסות ואמר' בפרק
קמח (דף ק"ו:) ר' יהודה ור' שמעון
ורבן גמליאל ור' אליעזר ואחרים
כוליה סבירא להו סוכה דירת
קבע בעינן וקאמר במתניתין לפי
דכ"י למדנו משיחין מההא הטעם
יאה ידי חובתו: מסיחטו. לשון שחת
חולין ושמה: מלסא. ודמא אגב
אורחיה לאוילי לאשמעינן שני דברים
שלמדנו הולך בלשונו דכ"ר שחול
להבין בו דבר חידוש דלי אחרת
מדבריו ולא שמעינן מינה שחתה אהל
חולין צריכה ליתן כל ללמודה אהל
השחת אשמעינן דלרף להטות אהן
אף לשיחטן שאף היא סופה להבין
דבר מורה מדבריו שמענו דכ"ר
מורה אהן מחכיו ללמודן לתלמידיה
צריכה לימוד. כדן לשומעם שיטת
לה לב: ועלשו. דכ"ר קל שבו:
מרבנ' כדכ"י הפ' מטה שלמה:
יהודה אומר כו'. טעמה מפרש
בגמרא: גמ' שפין לו קבע.
שמטלטלת על ידי מטה ור' יהודה
לטעמ' דאמר סוכה דירת קבע
בעינן: מעמידים כו'. ואע"פ שלא
למדנו פסול אהל לבסך הואיל ועיקרו
לא ספק אלו מעמידים הואי חלו
סיק דכ"ר המקל טומאה: אהל
סיק על המטה. ולא ספק הפסול
בכרעיה אהל על גבי יחידות אהל
כל דופי הסוכה אינן אהל ממות
משלשה דדדן לא פסול ר' יהודה
דאח לא גמר' פסול מיניה לטובה אהל
לפסוקו וזה לא הוא ולא מעמידו בפסול'
ולענין קבע נמי יש קבע לסיקין:
ממח'.

ה' הרי מעמידה בדבר המקבל טומאה אמו
ומכאן אכל סיכך על גב המטה כשרה מאי טעמא
לא לה קבע הרי יש לה קבע למאן דאמר מפני
ל טומאה הרי אין מעמידה בדבר המקבל טומאה:
מתני'

ומה כדאמר אביי בשמעתין למאן דאמר אין לה קבע הרי יש וכו' ופסקת בשביל שהכניס בה מטה ומיעט איררה מידי דהוה ימיעט לא לענין עשרה ולא לענין עשרים:

ובעצמות ועידים חשובני. אף על גב דהאי קרא באלו
כמי כל שן בזה שברסא למטה עין אהל:
למדנו שעבדים פורים מן הסוכה. ואש"ג דהאי מצות עשה
שמונן גמא אנטרד לאשמועינן דלא תימא דמייבני

מִשׁוֹס דְּכַתְּכִי מִשְׁנֹו כַּעֲיִן מְדוֹרוֹ
דְּלִקְמָן כְּשִׁילִי פִירְקִין (דף כח:)
שְׂאִין זֶה קִבְעָה (ו) שְׁמַטְלַת
עַל יַד הַמֶּטֶה וְרַבִּי יִהְיֶה
לְעִמְּיָה דְּלֹאמֶר סוֹכֶה דִּירֵת קִבְעָה כִּן
פִּירֵשׁ בְּקוֹנְטֵרַס לִפִּי כִסְרָא וְזוֹ מִזְיִנ
לְמִימָר דְּפִלְגִי נִמִּי כְּסוּסֶה שְׂכַרְשָׁא
הֶעֱגֵלָה וְגִרְסִי שְׂפִיר לְעִיל כְּפִרְקָא קִמָּא
(דף ע: ו) לִקְמָן כְּפִירְקִין (דף עב:
כִּרָּאשׁ הֶעֱגֵלָה גִּבִּי פִלּוֹנָתָא דְּרַבִּי
גַּמְלִיָּאל וְר' עֻקִּיבָא כִּרָּאשׁ הַסְפִּינָה
דְּכִרָּאשׁ הֶעֱגֵלָה נִמִּי פִלְגִי וְהָא מְדוּרָה
רַבִּין גַּמְלִיָּאל כִּרָּאשׁ הַסְפִּינָה דְּכִשְׂרָה
יִהְיֶה דִּיכּוּלָּה לְעִמּוֹד כִּרּוֹס שְׂאִינָה
מִזְיִנָּה דִּיבִשָׁה כִּרָּאמְרָ' לִקְמָן (סו:
אע"ג דְּמַטְלַת ע"י הַסְפִּינָה שְׂאִי
סְפִינָה דְּלֹארוּחָא כְּכִי וְחִשְׁבָּה קִבְעָה
הֶעֱגֵלָה דְּמַטְלַת וְחִשְׁבָּה לִמְשֹׁן דְּמִפְרֵשׁ
הָאכָּא טַעמָא דְּמַעֲמִידִין שְׂאִין דְּכִר
הֶמְקַבֵּל טוֹמָאָה מִכֵּל מִקּוֹס מוֹדֵה הוּא
דְּפִלְגִי נִמִּי כְּטַעמָא דְּדִירֵת קִבְעָה מִדַּע
מִדְּלָא קִאמֶר אִיכָּא צִינִיָּה עֲיִינָו
סְכַמִּ' כְּגִידֵה חִינָּה וּמִגְדֵּל הַמַּחֲסִיקִים
אֶרְצֵינֵם סָכָה בִּלְנָה סַסִּס כּוֹרִיס
כִּיבֵשׁ דְּלִמְחָן דְּלֹאמֶר לִפִּי שְׂאִין לֵה
קִבְעָה הֵכָּא נִמִּי אִין לֵה קִבְעָה דְּמַטְלַת
וְלִמְחָן דְּלֹאמֶר לִפִּי שְׁמַעְמִידָה כְּדָכִר
הֶמְקַבֵּל טוֹמָאָה הִי כִּין דְּכִאֵין
נִמְדָּה טַעוּרִיס דְּכַמְנִן פִּירָן ט"ו
דְּכִלִּיס (מ"א) וְיִמְיָהוּ קֶשֶׁה דְּלִקְמָן (דף
ג:) דְּפִקּוּל ר' יִהְיֶה סוֹכֶה עַל גִּבִּי
הַמֶּטֶה אִין עַמְמָא מִשׁוֹס דְּכַתְּכִי כִּדְכִי
הַכְּסוּת מַעֲשֶׂה לָן כְּשַׁעַת יִמִּיס סוֹכֶה
הֶרְאִיָּה לְשַׁעַתָּה וְזוֹ אִינֵה רְחִיזָה לִפִּי
שְׂאִין עוֹלִין לֵה כִּי"ט וְהַשְׁמָא מִיִּפּוֹק
לִיָּה מִשׁוֹס דְּמַטְלַת ע"י כִּהֵּיָה
אִינֵה קִבְעָה מִדִּי דְּהוּא אֶסְמֻק כְּדַעֲכִי
הַכְּסוּת וְצִינִיָּהוּ מִשְׁמַע דְּטַעמָא
לְהַטִּי שְׂאִין לֵה קִבְעָה שְׂאִין לֵה
טַפְסִיס מִן הַמֶּטֶה עַד לִגְגֵּי דֶּהָךְ פִּלּוֹנָתָא
דְּר' יִזְרָא וְר' אֶבְרָא דִּהֲכָא מַמְנִי לֵה
צִינִיָּהוּ כְּכִי אִין אִין וְר' אֶבְרָא חֵזַק
לְשׁוֹנוֹ אִמֶּר רַבִּי אִמֶּר עַל שֶׁס חֵזַק
מִכְּדַעֲכִי הַמֶּטֶה לִסְפֵּךְ עֶשְׂרֵה טַפְסִיס
אִמֶּר ר' אֶבְרָא מִשׁוֹס שְׂאִין מַעֲמִידִין
כְּדָכִר טַעֲמָא הָא מִנִּי מַעֲשֶׂה צִינִיָּהוּסִיס
וְהוּא מַשְׁלַלְעִין מַעֲמִידִין לִפִּי מַלְטוּסִיס
אִין מַסְכִּינִין עַל גִּבְיָהן אִין חִימָא
מִשׁוֹס שְׂאִין מַעֲמִידִין עַל כְּדִר טַעֲמָא
הָא לִימִי אִין טַעֲמָא אֵלֶּכּ מִשׁוֹס שְׂאִין
אִין מִשְׁלַלְעִין מַעֲמִידִין לִפִּי מַלְטוּסִיס
אִין מַסְכִּינִין עַל גִּבְיָהן אִין חִימָא

לה קבע ומאן דא
דבר המקבל מוטב
אבי' לא שנו אלא
למאן דאמר לפי ש
שמעמיה דברר המה
מת
עשרה וזכר אור עשרה וזכר
לה קבע כלומר אי שקל לה למטה דמטה לחודה קיימא ואין
לכרס ובסמות דפרק קמא (ג 97:) לא הו

[illegible]

(ז) נראה דהלשון משורש כחך
 יק' ל'ל' אחר אבי' לא שט'
 דברי ר"י אלא מפני שנתחל'
 המצק הספק נדבר שאלו לי
 קצת וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones